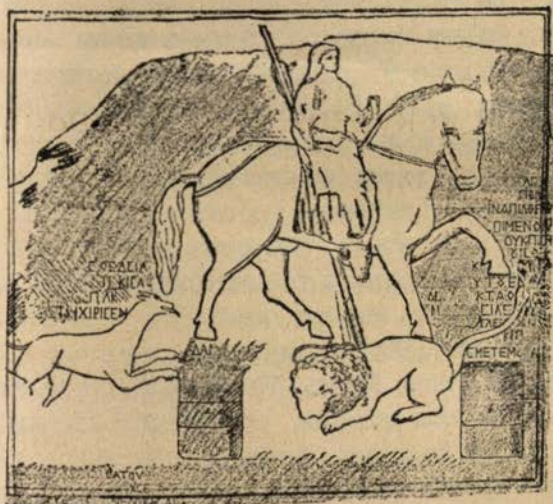

любопитството да видатъ по-скоро това криещо въ себе си толкова нѣща село, на опредѣления часъ бѣха тамъ. Съ една обща радостъ, съ обща мисль, съ пѣсни и „ура“ ние тръгнахме. Дългия пѣтъ отъ 22 клм. криволичеше като бѣла ивица срѣдъ почернѣлитъ и погрознѣли полета. Само орачѣтъ се мѣркаше между тѣхъ и съ потъ на челото сѣеше зимнина. Тукъ — таме се мѣркаха и посърнали крави, мършави коне,

Образътъ на Крума, изсѣченъ въ скалата.

които не съ охота ядѣха сухата трева. Прехвъркваха врани и гарвани, пѣещи тѣжно есенната пѣсень. Небето бѣше ясно и слънцето гордо плуваше по него. „Кжде сж скалитъ?“, озъртахме се ние и се питахме помежду си. Въ далечината ги съзрѣхме нищожни и дребни. Колкото се приближавяхме, тѣ като че ли израстваха отъ земята и ставаха невъзможни за изкачване.